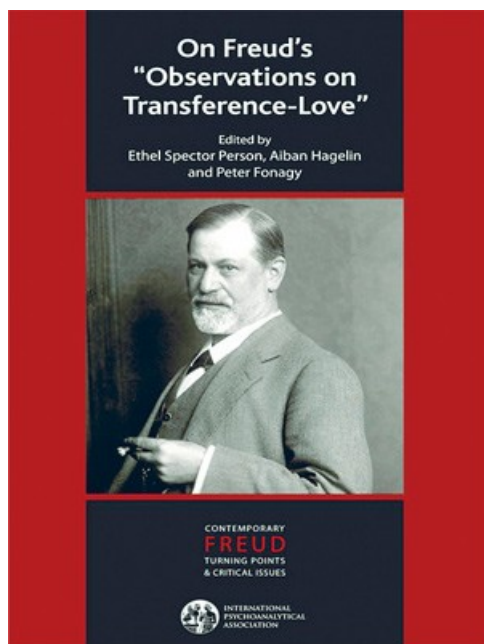

Sigmund Freud, Observations on transference-love, 1915

Vi jobber med eksplosive krefter, og disse kreftene må vi ikke unnvike. Det lærte jeg i mitt første møte med Freud, skriver Guri Vindegg.

PUBLISERT 5. mai 2015

Jeg trodde jeg hadde lest Freud før. Han var jo liksom overalt. Nå var hans essay om overføringskjærlighet dagens tekst på innføringskurset i individualterapi med Siri Gullestad. Jeg begynte å lese, og ble med én gang forundret over den levende, nære stemmen i teksten, og det klare, bilderike språket. Da gikk det opp for meg at jeg aldri faktisk hadde lest Freud – bare andres gjengivelser av ham. Essayet handlet om hvordan forstå og håndtere det at pasienten blir forelsket i terapeuten. Men også om terapeutisk holdning, rolleforståelse, og om sammenhengen mellom det å forstå og det å opptre etisk. Det var særlig en metafor jeg likte så godt, og det var denne: «The psychoanalyst knows that he is working with highly explosive forces and that he needs to proceed with as much caution and conscientiousness as a chemist. But when have chemists ever been forbidden, because of the danger, from handling explosive substances, with are indispensable, on account of their effect?» Ja!! Står det i marginen, med min håndskrift. Vi må søke å forstå de sterke kreftene, både de gode og de vonde. Ikke unnvike dem, men jobbe terapeutisk med dem. Det var det jeg satt igjen med, etter mitt første møte med den myteomspunne Freud. Det har vært med meg siden.

Guri Vindegg utfordrer Line Indrevoll Stänicke til å ta stafettpinnen videre.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 5, 2015, side 447